

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.478 van 7 maart 2002
in de zaak A. 71.438/VII-14.749.**

In zake : de landbouwvennootschap NOOIJEN,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. SEBREGHTS,
 kantoor houdende te ANTWERPEN,
 Mechelsesteenweg 33

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat M. BOES,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de landbouwvennootschap NOOIJEN op 30 september 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 30 juli 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling houdende weigering van de milieuvergunning om een pluimveebedrijf te Hamont-Achel, Ruitersstraat 110, te veranderen en uit te breiden;

Gelet op het arrest nr. 65.217 van 13 maart 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 januari 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat G. DE GROOTE die, loco advocaat M. BOES verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat door het bestreden besluit aan de verzoekende partij de vergunning wordt geweigerd om haar pluimveebedrijf uit te breiden van 40.000 tot 57.900 dieren, en dit op grond van het volgende motief :

“Overwegende dat de aanvrager 1 exportcontract voor 11.001 kg P₂O₅ bijsluit; dat dit contract niet kan aanvaard worden door de Mestbank om volgende reden; dat dit contract werd gesloten tussen de LV NOOYEN-VAN DIJCK als producent, OP DE BEECK als vervoerder en een gebruiker in Frankrijk; dat de in het contract vermelde gebruiker woonachtig is in Frankrijk;

dat bijgevolg dient voldaan te worden aan de desbetreffende EEG-reglementering en de desbetreffende Franse wetgeving; dat het contract gesloten werd tot export van kippenmest; dat dergelijke transporten op basis van de EEG-richtlijn 92-118 en het ministerieel besluit van 27 juni 1994 in de toekomst nog steeds mogelijk zullen zijn mits te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in de EEG-verordening 93-259; dat hiertoe toelating dient gevraagd te worden aan de bevoegde Franse overheid; dat voor zover geweten geen van de contractanten een dergelijke toelating heeft;

Overwegende dat de aanvrager dus 0 kg P₂O₅ kan afzetten; dat bijgevolg de grondgebonden en de grondverbonden afzet onvoldoende is voor een verantwoording van de mestafzet van deze inrichting; dat er bijgevolg voor deze inrichting naar de toekomst toe onvoldoende mestafzetmogelijkheden zijn om de op de inrichting geproduceerde dierlijke mest te kunnen afzetten; dat bijgevolg deze aanvraag niet verenigbaar is met de doelstellingen van het Mestdecreet; dat bijgevolg deze aanvraag niet verenigbaar is met artikel 5.9.8.3, §3 van titel II van het Vlarem”;

Overwegende dat de drie middelen van de verzoekende partij in essentie de onwettigheid aanvoeren van dat weigeringsmotief, zowel bekeken vanuit het milieuvergunningsdecreet, Vlarem II en het meststoffendecreet van 23 januari 1991, als vanuit het oogpunt van de formele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de verwerende partij erkent “bekend (te zijn) met de rechtspraak van de Raad van State op dit punt, maar die rechtsgrond wil vervangen door een deugdelijke rechtsgrond”, welke te vinden zou zijn in de Europese communautaire wetgeving op het vlak van de overbrenging van afvalstoffen, en dienaangaande in haar laatste memorie zelfs vraagt een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie voor te leggen;

Overwegende dat door de verwerende partij niet wordt betwist dat geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van het bestreden besluit voorschreef dat de aanvrager van een exploitatievergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991, zoals het gold op de dag van het treffen van het bestreden besluit, geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een

milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vier mestafzetmogelijkheden voorhanden zijn : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in de toenmalige stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een exploitatievergunning een uitbater reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken;

Overwegende dat -daargelaten nog de vraag of de door de verwerende partij aangevoerde “rechtsgrond” zou kunnen gesubstitueerd worden aan die waarop het bestreden besluit zich steunt- deze partij zich niet met goed gevolg kan beroepen op de Europese regelgeving op het vlak van de documenten vereist voor het overbrengen van afvalstoffen, vermits het niet voorhanden zijn van documenten die een ecologisch verantwoorde mestafzet moeten aantonen in het raam van de op deze zaak toepasselijke regelgeving geen wettige reden uitmaakt om een milieuvergunning te weigeren; dat het voorleggen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie dan ook geen enkel nut heeft voor de beslechting van het voorliggend beroep; dat de middelen gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 30 juli 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling houdende weigering aan de landbouwvennootschap NOOIJEN van de milieuvergunning om een pluimveebedrijf te Hamont-Achel, Ruitersstraat 110, te veranderen en uit te breiden.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.